

gevallen ster. Daar vond hem de Christelijke Liefde en voerde hem ter buit, ja, voerde hem als bruid voor zijn Rechter en Koning.

Aan den Rijn strekken fier de oude ridderkasteelen hun misvormd lijf. Om hen toch, om hen komen de vreemdelingen. De faam verbreidt den roem hunner bemoste steengevaarten en lokt ter bedevaart.

Grootsch is de ruïne, vorstelijk. Het mos en de wingerd, in bloei van leven, en frischheid van jeugd schamen zich de oude gesteenten niet. Integendeel. Zij koesteren en streelen de oude steenen, dankbaar, dat ze mogen deelen in hunnen roem.

Hun „roem”. Want de ruïnes zijn roemruchte *predikers*.

Zij prediken een verleden van glorie en van smaad.

Zij prediken een heden van devote vereering.

Zij prediken hoop op de toekomst.

.
Zoo was ook deze „ruïne van een mensch” zijne roeping getrouw, wel terdege een prediker. Zijn verstand, verzwakt, zijn lichaam, uitgeput, lieten hem de vervulling van het predikambt niet toe. Doch hij stond als „geroepene des Heeren”, als ruïne, roemrucht prediker van glorie en smaad, van zonde en val, van genade en wederoprichting. Deze ruïne predikte ook hoop op de toekomst, als God zulke ruïnes volkomen herstelt.

G. L.
J. G. Geelkerken
